

[Henry Christensen.]

Snarere tror jeg, at ministeren, hvis han ville studere menneskerettighedernes erklæring — tiden tillader jo desværre ikke at gå ind i en dyberegående citering deraf — ville finde megen begrundelse for de frihedsrettigheder, der netop skal være sikret de enkelte borgere, f. eks. den betingelsesløse ret til selv at afgøre, om man vil være medlem af en fagforening. Det er det rent faktisk ikke i mange tilfælde i dag, hvis man vil have en stilling, et erhverv, men det bliver da endnu værre, hvis man vil drage den videre konsekvens, at man skal være forpligtet til at yde de omtalte bidrag.

Ministeren, der var glad for nogle internationale bestemmelser, var ikke så glad for henvisningen til England og sagde, at det kommer jo sådan set ikke os ved, hvad de gør i England. Endfin, vi kan godt lægge det til grund, at det ikke kommer os afgørende ved. Der er måske kun én eneste ting at sige i den forbindelse, nemlig at det altså har været praktisk gørligt at administrere sådanne bestemmelser i England, og det burde måske mindske nogle af ministerens indvendinger, når han kommer til det praktiske. Jeg er helt på det rene med, at når man er justitsminister og har sit store departement til rådighed, kan man altid godt over for et privat lovforslag mobilisere praktiske indvendinger. Men jeg må dog føle mig tilfreds med, at de indvendinger, ministeren kom med, var af meget begrænset art, og han var da også selv inde på, at de ikke var uovervindelige. Jeg er helt overbevist om, at hvis ministeren sammen med det kommende folketingsudvalg vil gå ind i et praktisk samarbejde, kan vi forholdsvis let overvinde problemerne. Jeg benægter ikke, at der som i enhver lov kan blive tvivlsspørgsmål, som domstolene kommer til at afgøre, og jeg forstod, at ministeren var ganske kvik til at finde på, hvilke omgængelsesmuligheder der kunne tænkes; men som det gælder i næsten al lovgivning, vi behandler, har vi nu engang domstole til at tage sig af det her i landet.

Jeg vil derfor sige til ministeren, at jeg synes, Danmarks justitsminister burde give sig til at vurdere sagen ud fra hensynet til de enkelte mennesker. Det er klart, at vi er tilhængere af foreningsret og foreningsfrihed her i Danmark; men i spørgsmålet

om foreningsrettens udøvelse vil justitsministeren næppe kunne være uenig i, at der også her må være grænser, som der er og må være det for al frihed. Derfor er en henvisning til de bemærkninger, jeg gjorde til et kommunistisk forslag i 1954-55, ganske irrelevant over for det, det her drejer sig om; det er de enkelte menneskers rettigheder, der er det centrale. Jeg kan derfor ikke se, at der i ministerens argumentation om foreningsfriheden og -rettigheden er noget som helst, der skulle kunne forhindre folketinget i at afveje hensynet til de enkelte menneskers rettigheder og friheder. Vi må sætte grænser andre steder; men en grænse, der er begrundet i hensynet til det enkelte menneske, tror jeg er noget, justitsministeren meget vel kunne interessere sig for.

Jeg er glad for, at ministeren klart lagde det til grund, som har været lovforslagets udgangspunkt: vi har anlagt den generelle betragtning, at der må være lige ret over for de forskellige kategorier af tvungent medlemskab, der kan være tale om i de tilfælde, vi har anført i lovforslaget. Sådan må det naturligvis være.

Ministeren var også på det rene med, at vi ikke anfægter organisationers mulighed for at samvirke med eller støtte et politisk parti. At mange, mange fagforeningsmedlemmer i Danmark ønsker at støtte socialdemokratiet, er jo en kendt sag, og det skal der selvfølgelig være adgang til. Alle de, der mener, det er i overensstemmelse med deres principielle synspunkter at støtte socialdemokratiet og dermed støtte genvalget af justitsministeren, skal have lov til det. Det er i sin orden, hvis de nu har den opfattelse — der er jo megen frihed i Danmark, og det skal der også være. Men tænk, hvilken styrke det ville være, om vi fik indrettet det på den måde, at det ikke var tvungne kontingenter, partierne er baseret på, men frivillig tilslutning fra så mange mennesker som muligt. Jeg synes, det er et sundt princip og et princip, som jeg vil håbe der kan samles et flertal for her i folketinget. Jeg håber oprigtigt, at justitsministeren, der vel har følt sig forpligtet til at mobilisere, hvad han kunne af argumenter imod dette lovforslag — det fremgår vel også af den lidt begrænsede vægt; argumenterne havde — under de kommende